

Vlaams
Parlement

vergadering **C140 – LEE21**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 5 maart 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jean-Jacques De Gucht tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het aanpassen van de afstandsreglementering met betrekking tot kampvuren - 934 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de bosprojectoproep 2013 - 999 (2012-2013)	4
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de aanpak van asbesthoudende waterleidingen - 1025 (2012-2013)	6
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de problematiek van medisch afval - 1066 (2012-2013)	9
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de werking van de Milieu-inspectie en de vergunningstoestand van bedrijven - 1014 (2012-2013)	12

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van de heer Jean-Jacques De Gucht tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over het aanpassen van de afstandsreglementering met betrekking tot kampvuren - 934 (2012-2013)

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Voorzitter, minister, het is een traditie: geen kamp zonder kampvuur. Ik weet niet of u actief geweest bent in de jeugdbeweging, maar het kampvuur is deel van de gezelligheid van een kamp.

Alleen blijkt dat juridisch een kluwen te zijn. Zo zijn er maar liefst vijf verschillende wetgevingen van toepassing: een federale wet, twee Vlaamse decreten, een Waals decreet en een Brusselse ordonnantie. Daarbovenop komt nog eens dat ook heel wat lokale besturen via een politieverordening bijkomende bepalingen vastleggen. Het gevolg laat zich raden: de verschillende wetgevingen spreken elkaar wel eens tegen en bovendien kunnen we ons vragen stellen bij de praktische haalbaarheid ervan.

Algemeen gesteld geldt er in België een verbod om vuur te maken op minder dan 100 meter van bossen, heide, huizen enzovoort. Dit is de zogenaamde 100 meterregel die in het Veldwetboek staat. Maar uitzonderingen op die regel zijn mogelijk. Dit is bijvoorbeeld het geval in het Bosdecreet en het Natuurdecreet, alsook in zijn Waalse tegenhanger, de Code Forestier. Die laatste is van kracht sinds 2008 en daarin wordt de 100 meterregel overgenomen, maar in een aangepaste vorm, waardoor er in Wallonië een vuur kan worden gemaakt op 25 meter van bossen en wouden. Nog een ander probleem is dat wie een kampvuur wil maken in of nabij een Vlaams bos of natuurgebied, een voorafgaande machtiging moet aanvragen bij het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB), en dit maar liefst 35 dagen op voorhand.

Deze problematiek is niet nieuw. Ook de Taskforce Jeugdverblijven heeft zich reeds over deze materie gebogen. In de commissie Toerisme van het Vlaams Parlement van 20 maart 2012 heeft minister Bourgeois te kennen gegeven dat de 100 meterregel het best wordt aangepast. Uiteraard wil ik ook nog eens benadrukken dat veiligheid natuurlijk steeds moet worden gegarandeerd.

Minister, bent u bereid om, naar analogie met de Waalse Code Forestier, de 100 meterregel aan te passen wat kampvuren betreft? Indien ja, kunt u een timing geven voor de nodige decretale aanpassingen? Kan dit nog voor het begin van de grote vakantie van 2013? Gaat u naar de gemeenten een omzendbrief sturen met daarin de vraag om in politieverordeningen niet al te regulerend op te treden? Gaat u erop aandringen om zogenaamde kampvuurkringen aan te leggen, zodat gemeenten meer kunnen bepalen waar kampvuren kunnen komen? Dat moet uiteraard op een veilige manier gebeuren.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega, ik heb in 2006 met enkele collega's een voorstel van resolutie ingediend over het voortbestaan van kampplaatsen. De plenaire vergadering van het Vlaams Parlement heeft het voorstel op 24 mei 2006 aangenomen.

De resolutie bevat een uitdrukkelijk verzoek om een rondetafel te organiseren met als doel het voortbestaan van kampplaatsen. In 2007 is de rondetafel van start gegaan.

Vandaag wordt er op twee vlakken gewerkt. Enerzijds is er vanuit Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Toerisme en Bestuurszaken een Taskforce Jeugdverblijven, die werk maakt van een integrale aanpak. Er zijn al vragen gesteld aan de bevoegde minister. Anderzijds wordt vanuit het beleidsdomein Leefmilieu en Natuur onderzocht of en hoe de 100 meterregel kan worden aangepast om zo het traditionele kampvuur makkelijker te organiseren.

Ik denk dat we die regel moeten bijsturen. We zijn daarmee bezig. Mijn administratie heeft die opdracht gekregen. Er moeten enkele regelgevingen worden aangepast. Op dit moment zijn die opgelijst. We willen dat absoluut dit jaar nog afronden. Zoals u zegt: het moet veilig blijven. We willen soepel zijn, maar zonder de veiligheid in het gedrang te brengen.

U vraagt om een omzendbrief te sturen met de vraag om de politieverordeningen eventueel aan te passen. Het probleem heeft echt een interdisciplinair karakter. Het moet worden behandeld binnen de Taskforce Jeugdverblijven. Afhankelijk van die besprekingen zal blijken of een omzendbrief naar de gemeenten nog nuttig of nodig is. Dat moet van daaruit worden gestuurd. Binnen mijn bevoegdheden zet ik zeker de nodige stappen om naar een versoepeling te kunnen gaan zodat de jeugdverenigingen kampvuren kunnen houden.

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Kan dat nog voor deze zomer rond zijn? Komt er een duidelijker communicatie naar de jeugdbewegingen? Ik ben zelf leider geweest in een jeugdvereniging. De communicatie is niet altijd even duidelijk. Dat zorgt enigszins voor problemen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: De problemen zijn inderdaad niet nieuw. Ik heb dit zelf ervaren als leidster in de jeugdbeweging. Ik zal er alles aan doen om dat zo snel mogelijk te regelen. Mocht het alleen van mij afhangen, dan zal dat zeker voor de zomer gebeuren. Laat ons hopen dat dat lukt.

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Dan hebben we eindelijk iets gevonden dat we gemeen hebben, minister. Ik schrijf dit vanavond in mijn dagboek.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de bosprojectoproep 2013 - 999 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, vorig jaar tijdens de begrotingsbespreking in de plenaire vergadering ontspoon zich een pittige discussie over hoeveel hectare bos Vlaanderen nu eigenlijk telt. Mevrouw De Vroe is hier binnengekomen. Zij zal zich ongetwijfeld aansluiten bij mijn vraag om uitleg, want ze vindt dit een belangrijk onderwerp, denk ik.

BOS+ stelde dat het bosareaal in 2011 achteruit was gegaan. U was het helemaal niet eens met deze conclusie en stelde dat de Bosbarometer onnauwkeurig is en dat we pas eind 2013 met kennis van zaken kunnen spreken over de evolutie van de bosoppervlakte dankzij een nieuw instrument, namelijk de Boswijzer.

Waar iedereen het wel over eens is, minister, is dat er dringend bos bij moet komen. U hebt daar tijdens deze legislatuur inderdaad een aantal initiatieven voor genomen, zoals de bosprojectoproep. Dat is een heel belangrijk instrument om samen met partners nieuwe bossen aan te planten. In uw beleidsnota 2009-2014 stelde u – en ik citeer: “Het boscompensatiefonds wordt geactiveerd, waarbij lokale besturen, terreinbeherende verenigingen en privépersonen de mogelijkheid krijgen ook uit deze middelen te putten om boscompensatie op het terrein te gaan realiseren. Dit jaar wordt er een nieuwe oproep gelanceerd naar gemeenten en provincies om gronden aan te kopen voor bebossing. Er wordt voor 2013 ongeveer 1 miljoen euro gereserveerd voor bebossingsprojecten.”

Mooi, maar nu blijkt dat de projectoproepen nog steeds enkel voorbehouden zijn voor gemeenten en provincies, dit ondanks de bepalingen in de beleidsnota, en dit vraagt enige verduidelijking.

Waarom wordt de bosprojectoproep nog steeds gereserveerd voor gemeenten en provincies en niet voor privéprojecten? Zijn er andere initiatieven op til die bebossing door privépartners financieel ondersteunen? Kan het bedrag van 1 miljoen nog opgetrokken worden indien blijkt dat de bosprojectoproep 2013 succesvol is?

De voorzitter: Mevrouw Eerlingen heeft het woord.

Mevrouw Tine Eerlingen: Voorzitter, minister, de heer Demesmaeker heeft in het verleden ook een vraag gesteld over de mogelijkheid om dit open te stellen. In antwoord daarop hebt u gesteld dat er een technisch probleem was in verband met de begroting. Volgens de ESR-regelgeving (Europees Systeem van Nationale en Regionale Rekeningen) moet een onderscheid worden gemaakt tussen de openbare besturen en de posten voor particulieren. U stelde dat er onderzoek naar werd gedaan en dat er voorbereidend werk werd gedaan om de technische barrières weg te nemen. Vandaar mijn vraag, minister, hoever het daarmee staat?

De voorzitter: De heer Peeters heeft het woord.

De heer Dirk Peeters: Voorzitter, minister, ik meen dat dit een goed dossier is, het boscompensatiefonds. Als het goed is, zeg ik dat ook graag. Het is een meerwaarde bij het werken aan herbebossing.

Ik steun de vraag om het fonds open te stellen voor de privésector eigenlijk niet, zeker niet wanneer het gaat over het verwerven van gronden. Dat is de bedoeling van dit compensatiefonds: het dient om terreinen te verwerven en te herbebossen met 80 procent aankoopsubsidie. Ik meen dat we dit niet kunnen maken voor de privésector.

Ik denk wel dat we inzake het aanplantingenbeleid zelf, waar nu een subsidie voor bestaat, bijvoorbeeld voor landbouwgebieden, nog een tandje bij kunnen steken zodat iets meer kan worden gedaan voor het aanplanten op reeds verworven gronden. Dat kan een effectievere en snellere manier zijn, want daarvoor moet niet eerst gekocht worden, er moeten geen dossiers voor worden aangelegd. Er kan dus sneller tot aanplanting worden overgegaan. Dat is misschien een spoor dat voor de privésector van nut kan zijn.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Voorzitter, minister, mevrouw Van den Eynde, ik heb hier in het verleden inderdaad al veel vragen over gesteld. Ik was blij toen ik uw vraag zag, want zo komt dit onderwerp opnieuw ter sprake in de commissie.

Minister, u weet dat ik er voorstander van ben om het bosareaal in Vlaanderen uit te breiden. Er is een achteruitgang en we moeten stappen zetten om hier iets aan te doen. Uw bosprojectoproep is opnieuw lopende. Ik meen dat gemeentebesturen tot 30 april tijd hebben om hun project in te dienen. Ik heb destijds al gezegd dat het een stap in de goede richting is.

Mijn vraag blijft wanneer er een totale activering zal komen van het Boscompensatiefonds.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, dames en heren, wat mevrouw Eerlingen zei, klopt: er zijn een aantal technische problemen om dit open te stellen.

Het ESR stelt dat een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt in de begroting tussen uitgaven voor publieke instanties en uitgaven voor particulieren. Voor het besteden van middelen uit het Bossencompensatiefonds is er op dit moment in de begroting enkel in een basisallocatie voorzien voor publieke instanties. We moeten dus een nieuwe basisallocatie maken om te kunnen uitbetalen aan particulieren.

Er is niet alleen het ESR-matige probleem, een ander probleem is artikel 87 van het Bosdecreet, dat deze subsidies verwoordt. De subsidies kunnen geen betrekking hebben op de aankoop van percelen. Dit moet worden geschrapt en aangepast.

Er is bovendien een opmerking geweest van de Inspectie van Financiën. In een recent overleg heeft die gesteld dat een wijziging van het Bosdecreet aangewezen is omdat werken via projectoproepen en facultatieve subsidies niet zomaar kan worden uitgebreid naar particulieren.

Er zijn dus eigenlijk drie technische problemen waar we op dit moment mee geconfronteerd worden.

Het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) heeft dit inderdaad onderzocht en heeft ondertussen de oplossingen aan ons overgemaakt. Het heeft een voorstel uitgewerkt dat we nu in het licht van de begrotingsaanpassing 2013 willen meenemen in het – normaal gezien – laatste verzameldecreet van deze legislatuur.

Vandaag kunnen zowel openbare als private eigenaars die minstens een halve hectare bebossen, al gebruikmaken van de subsidie voor de bebossing van landbouwgronden. Hierin wordt voorzien in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 november 2008. De te bebossen grond moet in dit geval in de laatste vijf jaar in landbouwgebruik geweest zijn. Indien dit niet het geval was, dan kan een beroep worden gedaan op de iets lagere subsidie voor bebossing en herbebossing op grond van het besluit van de Vlaamse Regering van 2003 betreffende de subsidiëring van beheerders van openbare en privébossen. Er zijn dus al een aantal mogelijkheden, maar we zijn absoluut voorstander en vragende partij van een uitbreiding, maar daarvoor moeten dus de technische zaken rond zijn.

Binnen de begroting 2013 en rekening houdend met lopende engagementen en plannen bij het ANB voor de aankoop van te bebossen gronden, behoort uiteraard een verhoging van het budget voor de bosprojectoproep tot de mogelijkheden. Een daadwerkelijke verhoging zal natuurlijk ook afhangen van het aantal dossiers dat wordt ingediend. De huidige projectoproep loopt. Gemeenten en provincies kunnen nog projecten voor de lopende projectoproep indienen tot en met 30 april 2013.

Mevrouw De Vroe, ik begrijp uw vraag niet helemaal. We stellen het fonds open. We hebben al bijna alle middelen ter beschikking gesteld. Op dit moment is het dus geactiveerd en we hopen het dus te kunnen optrekken naar particulieren, zoals ik daarnet ook al zei.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik begrijp dat er een drietal technische problemen zijn waardoor de bosprojectoproep niet kan worden opengesteld voor privépartners. Er zijn wel een aantal mogelijke oplossingen die nog worden onderzocht. Het blijft dus nog afwachten. Ik begrijp dat u blijft zoeken naar oplossingen en nieuwe initiatieven zoekt om de bebossing in Vlaanderen groter te maken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de aanpak van asbesthoudende waterleidingen - 1025 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Voorzitter, minister, collega's, mijn vraag gaat over een lokaal probleem dat mij de wenkbrauwen deed fronsen.

Toen eind 2012 vernieuwingswerken werden uitgevoerd aan het rioleringsnetwerk in Heindonk, werd de aanwezigheid van asbesthoudende waterleidingen vastgesteld. Dit zorgde voor heel wat ongerustheid in de regio, die al getroffen werd door een asbestprobleem. Asbest kan zeer gevaarlijk zijn voor de volksgezondheid. De buurtbewoners hebben dus vragen over hoe het daar verder moet.

De drinkwatermaatschappij Provinciale en Intercommunale Drinkwatermaatschappij der Provincie Antwerpen (Pidpa) zag echter de verwijdering van deze leidingen niet zitten vanwege de hoge kosten die hiermee gepaard zouden gaan. Vijf maanden lang werd discussie gevoerd over wie die kosten dan wel zou moeten betalen en of de leidingen al dan niet zouden worden verwijderd. Uiteindelijk werd een akkoord bereikt waarbij de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) en Pidpa samen de verantwoordelijkheid en de kosten voor verwijdering van deze leidingen op zich nemen.

Minister, kunt u mij meedelen of de aanwezigheid van asbesthoudende waterleidingen zich beperkt tot deze regio, of zijn er elders in Vlaanderen nog meer asbesthoudende waterleidingen? Bestaat er een inventaris van de plaatsen waar zich asbesthoudende waterleidingen in de ondergrond bevinden? Betekent de aanwezigheid van asbesthoudende waterleidingen een gevaar voor de gezondheid? De bezorgdheid leeft bij de buurtbewoners, maar is ze terecht? Zijn asbesthoudende waterleidingen verboden in Vlaanderen? Zo ja, wie is dan verantwoordelijk voor de verwijdering ervan? Zo neen, bent u van plan om de asbesthoudende waterleidingen in Vlaanderen te verbieden? Wordt hiervoor een actieplan opgesteld, zoals bij de loden waterleidingen?

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, u weet dat mensen vaak worden aangezet om leidingwater te drinken omdat het inderdaad waanzinnig is om water in flessen te transporteren, zeker als de kwaliteit van het water zo goed als dezelfde is en soms zelfs beter. Leidingwater is ook veel goedkoper en de maatschappelijke kost ervan ligt heel wat lager. Als je dan weet dat er nog loden waterleidingen zijn of leidingen uit asbesthoudende materialen, dan frons je de wenkbrauwen.

Minister, ongeveer een jaar geleden hebben we in deze commissie een overzicht van loden leidingen besproken. Er bleken er nog heel wat aanwezig te zijn in Vlaanderen. Ik herinner me dat ik toch wel schrok van die cijfers. Die leidingen worden wel stelselmatig vernieuwd of vervangen, maar de vraag is of het tempo wel hoog genoeg ligt. Minister, is er een inventaris van de asbesthoudende leidingen? Hebben de watermaatschappijen doelstellingen om de asbesthoudende leidingen te verwijderen?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega's, asbesthoudende waterleidingen zijn overal in Vlaanderen. Dit is trouwens niet alleen zo in Vlaanderen, ook elders in de wereld werden waterleidingen in asbestcement aangelegd. Het totaal aantal asbestcementleidingen in Vlaanderen wordt geraamd op 20.000 kilometer. Dit is ongeveer 30 procent van alle drinkwaterleidingen in Vlaanderen.

De federale wetgeving rond asbest is gericht op de bescherming van werknemers en verplicht de drinkwatermaatschappijen tot het bijhouden van een dergelijke inventaris. Gelet op de uitgebreidheid van het distributienetwerk en de historische uitbouw ervan, bouwen de drinkwatermaatschappijen deze inventarissen stapsgewijs uit. Uit een rondvraag bij de drinkwatermaatschappijen blijkt dat alle maatschappijen hierin reeds zeer ver gevorderd zijn.

Asbest staat bekend als een probleemstof die aanleiding kan geven tot ernstige gezondheidseffecten. De ongerustheid over de aanwezigheid van asbesthoudende waterleidingen is vanuit die optiek te begrijpen.

Maar het is van groot belang, zoals hier al een aantal keren is gezegd, om een onderscheid te maken tussen een blootstelling via inademen en een blootstelling via drinkwater of voeding. Over de gezondheidseffecten ten gevolge van langdurige blootstelling via inademing van asbeststof bestaat geen twijfel. Daar zijn gezondheidsrisico's aan gekoppeld. Uitgebreide en herhaalde wetenschappelijke studies over de effecten bij orale blootstelling via drinkwater of voeding komen tot een andere conclusie. De resultaten tonen aan dat er voor deze blootstellingsroute geen risico is.

De Wereldgezondheidsorganisatie (WGO) bevestigde dat ook in haar meest recente editie van de kwaliteitsrichtlijnen voor drinkwater in 2011. Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie is het daarom ook niet nodig een gezondheidsrichtwaarde voor asbest in drinkwater uit te vaardigen. Er is dus geen reden om aan te nemen dat asbesthoudende waterleidingen een gevaar inhouden voor de kwaliteit van het drinkwater.

Wanneer werken aan de asbestcementleidingen worden uitgevoerd door de drinkwatermaatschappijen, geldt de federale wetgeving en worden de werken uitgevoerd volgens een code van goede praktijk. Eventuele risico's voor de werknemers en omwonenden worden zo maximaal beperkt. Nieuwe toepassingen in alle asbesthoudende materialen zijn verboden sinds 1998. Dat geldt dus ook voor waterleidingen. Bestaande toepassingen en dus bestaande nog functionerende waterleidingen mogen worden behouden.

Gelet op het standpunt van de WGO en de wetgeving voor het omgaan met asbesthoudende materialen, is er geen noodzaak om een verbod op de aanwezigheid van asbestcement in het openbaar waterdistributienetwerk uit te vaardigen. Een actieplan, zoals dat bestaat voor loden leidingen in de drinkwatervoorziening, mijnheer Sanctorum, is dus ook niet aan de orde op dit moment. Vanuit milieuoogpunt is volgens de Vlaamse milieuwetgeving het in gebruik houden van bestaande, functionerende asbesthoudende waterleidingen dus niet verboden, omdat er geen risico voor de volksgezondheid aan verbonden is.

De stand van zaken is dus dat het in kaart is gebracht. Als men werken uitvoert, weet men die liggen en kan men de nodige voorzorgsmaatregelen nemen. Het systematisch vervangen van die leidingen zoals voor lood, gebeurt niet. Men concentreert zich nu op de loden leidingen, omdat er daar wel een direct effect is op de volksgezondheid. Het lijkt me logisch dat men daaraan de prioriteit geeft.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, ik begrijp uit uw antwoord dat u zegt dat er geen gevaar is voor de volksgezondheid. Dat zal waarschijnlijk wel zo zijn als de leidingen intact zijn, maar wat als de leidingen beschadigingen vertonen, komen er dan geen resten van asbest met het drinkwater mee? Ik speel advocaat van de duivel. Ik stel het hier enkel ter discussie uit voorzorg en om te weten waar we aan toe zijn in Vlaanderen. Het gaat over 20.000 kilometer of 30 procent van de onze drinkwaterleidingen. Dat is niet min. Het zou goed zijn als we daarover ook duidelijkheid krijgen.

Ik had de loden waterleidingen niet in het verhaal betrokken, omdat de drinkwatermaatschappijen pas eind april dit jaar aan u moeten rapporteren, minister. De doelstelling is wel vastgelegd dat tegen het einde van het jaar alle loden leidingen vervangen moeten zijn. Ik weet niet in hoeverre dat al klaar is, waarschijnlijk hebt u er momenteel ook nog geen zicht op.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, ik schrik wel even van die cijfers: 20.000 kilometer asbesthoudende leidingen, wat neerkomt op ongeveer 30 procent. Dat is veel. Het is in elk geval een positieve zaak dat de inventaris daarvan bijna klaar is. Als er werken moeten gebeuren aan die leidingen of in de buurt ervan, als die leidingen worden doorgezaagd of zo, kan er een risico bestaan voor de mensen die daar onderhoudswerken of allerlei wegenwerken doen. Als men er zicht op heeft waar er allemaal asbest aanwezig is, kan men ook voorzorgsmaatregelen treffen. Aangezien het gaat over 30 procent van de waterleidingen, vraag ik me af of het voldoende doorgedrongen is bij aannemers en werknemers dat er een grote kans bestaat dat ze worden geconfronteerd met asbesthoudende leidingen.

Het klopt natuurlijk dat inname van asbest door inademen of door water en voeding van een totaal verschillende orde is. Alleen is er wel een risico voor de leefomgeving, voor het milieu. Als die waterleidingen verweerd geraken en die asbestvezels komen via het drinkwater terecht in de oppervlaktewateren en de omgeving, wat is daarvan dan de impact? Er bestaan wel richtlijnen in verband met de milieu-impact, in het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM) staan waarden voor asbestvezels in oppervlaktewater en dergelijke. Is er zicht op een mogelijk ecologisch risico?

De heer Bart Martens: Minister, 20.000 kilometer is ongeveer de helft van de omtrek van de aarde. Dat is gigantisch veel. Ik heb uit uw antwoord begrepen dat vooral de blootstellingsroute het risico bepaalt: via de lucht nestelen die vezeltjes zich in de longblaasjes, vormen littekenweefsel, kunnen leiden tot longkanker en buikvlieskanker. Ik heb begrepen dat inname via water veel minder risico's oplevert. De vraag is dan, collega's, gaan we niet meer risico's creëren door al die asbestleidingen te vervangen? Dan komen er wel mensen via de lucht mee in aanraking, aannemers en dergelijke. Dat moeten we ook in ogenschouw nemen. Het cijfer op zich is schrikbarend, 20.000 kilometer of 30 procent, maar misschien betekent het vervangen van de leidingen een veel groter risico voor de volksgezondheid dan dat we ze laten liggen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Het rapport van de WGO is zeer duidelijk. Alleen via inademing is er een effect op de gezondheid, niet via drank of op een andere manier. Dat is heel belangrijk. De drinkwatermaatschappijen hebben die inventaris en controleren de leidingen degelijk. Ze hebben een vervangingsprogramma, niet alleen voor loden leidingen maar ook voor andere die verweerd of verouderd zouden zijn. Die leidingen houden ze natuurlijk beter in de gaten. Ze zullen uiteraard renoveren als dat nodig is. De inventaris is dus nuttig, en er wordt rekening mee gehouden.

Zoals u zegt, voorzitter, het is in principe beter de leidingen te laten liggen als ze nog goed zijn in plaats van ze allemaal op te breken. Anders moeten ze worden verwijderd, verwerkt en geborgen. Dat zijn allemaal elementen om rekening mee te houden, en vooral de effecten op het milieu en op de volksgezondheid.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Het klopt waarschijnlijk wel dat u over de loden waterleidingen geen cijfers hebt. *(Opmerkingen)*

Het woord asbest klinkt wel akelig. Er is al zoveel leed in die regio. Als er zich zoiets voordoet, reageren de mensen argwanend. De discussie die ontstond tussen de OVAM en Pidpa spreekt eigenlijk al voor zich. Is de OVAM verplicht om een medische sanering te doen? Dat is belangrijk ten opzichte van andere drinkwatermaatschappijen. Wie is verantwoordelijk? *(Opmerkingen van de heer Hermes Sanctorum)*

Minister Joke Schauvliege: Ik heb nog geen zicht op de milieu-impact. Ik zal dat nagaan. Ik kan daar niet direct een antwoord op geven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de problematiek van medisch afval

- 1066 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Sinds 1998 bestaat er in Vlaanderen via het Vlaams reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (VLAREA) een specifieke wetgeving rond het beheer van medisch afval. Het medisch afval is een bijzondere afvalstroom uit de verzorgingssector. Vooral ziekenhuizen maar ook rusthuizen zijn de grote producenten van dit soort afval. In ziekenhuizen zorgt de hoeveelheid risicohoudend medisch afval voor een groot kostenplaatje. Het risicohoudend medisch afval maakt zo'n 10 à 15 procent uit van de totale hoeveelheid medisch afval, maar dat betekent ook dat het verantwoordelijk is voor 90 procent van de kosten.

Nu blijkt uit een interview met de voormalige directeur van het Algemeen Ziekenhuis Nikolaas in het Waasland dat ziekenhuispersoneel zeer veel moeite heeft om het risicohoudend afval en het niet-risicohoudend afval te scheiden, waardoor veel niet-risicohoudend afval in de gele zak voor risicohoudend afval wordt gedeponeerd. Dit betekent dat de kosten voor de verwerking van het medisch afval zeer groot worden.

De vraag rijst of er niet meer medisch afval na sterilisatie als restafval kan worden beschouwd. Blijkbaar is dit mogelijk in onze buurlanden. Waarom in Vlaanderen dan niet, vraag ik me af.

Dat er problemen zijn met het sorteren van medisch afval in de zorgsector blijkt ook uit cijfers van de OVAM. Volgens de OVAM is de totale hoeveelheid primair bedrijfsafval tussen 2004 en 2010 met 14 procent gedaald, terwijl er voor de sector medische praktijken, ziekenhuizen en rusthuizen in dezelfde periode een stijging met 27.000 ton merkbaar is, namelijk van 123.000 naar 150.000 ton per jaar, dat is 23 procent meer. Aangezien de hoeveelheid medisch afval een afvalstroom in stijgende lijn is, is het van groot belang om de problematiek van deze afvalstroom opnieuw onder de loep te nemen teneinde deze afvalberg te verkleinen. Daar valt nog heel wat winst te boeken.

Minister, is de specifieke wetgeving rond het beheer van medisch afval sinds ze ingevoerd werd, geëvalueerd? Zo ja, tot welke bevindingen is men dan gekomen? Werden er bijgevolg maatregelen genomen om de wetgeving bij te sturen?

In hoeverre meent u dat er bijkomende maatregelen kunnen worden genomen om het medisch afval te beperken? We zouden bijvoorbeeld geblisterd ziekenhuismateriaal kunnen verbieden. Dat is gedeeltelijk een federale bevoegdheid, ik weet het, maar het federale beleid kan toch worden bijgestuurd om die afvalberg te beperken? Bent u bereid om deze problematiek op het Overlegcomité met de federale overheid aan te kaarten?

Klopt het dat de verwerking van medisch afval in het buitenland goedkoper is dan in Vlaanderen?

Ziet u de sterilisatie van medisch afval als mogelijke oplossing om de afvalberg te verkleinen? Zijn er ook andere mogelijkheden?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Van den Eynde, de OVAM spreekt op regelmatige basis met de medische sector, milieubedrijven en administraties van de Vlaamse overheid over de stand van zaken van het afvalbeheer in de instellingen voor geneeskunde, de geneeskundige praktijken en de thuiszorg. Daarbij komen knelpunten aan bod inzake het interne afvalbeheer en de inzameling. De mogelijkheden voor het decontamineren van een deel van het risicohoudend medisch afval werd daar besproken. In overleg met alle betrokken stakeholders is een aanpassing uitgewerkt van de regelgeving inzake decontaminatie. Er loopt momenteel een proefproject in het Universitair Ziekenhuis van Gent.

Het beheer van medisch afval is in de eerste plaats gericht op het bieden van een maximale bescherming tegen besmetting, vergiftiging of verwonding door afvalstoffen. Dat lijkt me logisch. Ik verwijs naar de vraag die eerder vandaag werd gesteld, want daarin werd gevraagd om zo veel als mogelijk de risico's uit te sluiten. Het is logisch dat we dat ook in dit geval

doen. Het is noodzakelijk om de instellingen voor geneeskunde en de geneeskundige praktijken te blijven sensibiliseren om maximaal te trachten afval te vermijden en om het niet-vermijdbare afval aan de bron te sorteren voor inzameling.

De toename van de hoeveelheid medisch afval wordt mee beïnvloed door de evoluties van technieken en behandelingen. Het gebruik van wegwerpmaterialen bijvoorbeeld, is toegenomen. Het is niet mogelijk om binnen mijn bevoegdheid als Vlaams minister rechtstreeks in te grijpen, dat weet u, dat hebt u zelf ook gezegd. Het is een federale bevoegdheid. Daarnaast denk ik dat ook de bescherming van de patiënt en die van de zorgverstrekker niet uit het oog mogen worden verloren. We moeten er absoluut aandacht voor hebben.

In Nederland en Duitsland zijn door de overcapaciteit in de vergunde inrichtingen voor het verbranden van bedrijfsafvalstoffen, de prijzen voor de eindverwerking de voorbije jaren gedaald. Voor het risicohoudend medisch afval gaat de Vlaamse overheid uit van het zelfvoorzieningsprincipe waarbij de bijzonder gevaarlijke afvalstoffen niet naar het buitenland worden gestuurd voor eindverwerking, tenzij er geen beschikbare verbrandingscapaciteit zou zijn, bijvoorbeeld door een calamiteit, maar die zijn heel uitzonderlijk. Voor het niet-risicohoudend medisch afval gelden dezelfde voorwaarden als voor andere gemengde bedrijfsafvalstromen. Dezelfde regels gelden voor de export naar omliggende landen.

Het gebruik van de decontaminatietechnieken om een deel van het risicohoudend medisch afval te steriliseren, doet uiteraard de hoeveelheid medisch afval niet altijd dalen. Het behandelen van een deel van het risicohoudend medisch afval zet dit om in niet-risicohoudend medisch afval dat kan worden verbrand in een vergunde reguliere roosteroven voor bedrijfsafvalstoffen. Daarbij kan soms ook een volumereductie gebeuren. Dit is voor de ziekenhuizen goedkoper dan verbranding van het risicohoudend medisch afval in een oven, vergund voor gevaarlijke afvalstoffen. Dit levert een financieel voordeel op, maar heeft anderzijds tot gevolg dat in de ziekenhuizen een bijkomende afvalstroom ontstaat. Het verplegend personeel zal een onderscheid moeten maken tussen risicohoudend medisch afval dat wel of niet in aanmerking komt voor decontaminatie. Afvalstoffen met cytostatica of verdovende middelen, lichaamsdelen of organen en scherpe voorwerpen komen daarvoor niet in aanmerking.

Een voorstel tot wijziging van het Vlaams reglement betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringlopen en afvalstoffen (VLAREMA) en het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM) werd uitgewerkt door de OVAM, in samenspraak met de afdeling Toezicht Volksgezondheid en uiteraard ook met de dienst bevoegd voor bioveiligheid van de federale overheid.

Mevrouw Van den Eynde, we zijn dus in overleg en er loopt een proefproject. We hebben redelijk strenge normen voor de export van het gevaarlijk risicohoudend medisch afval. U ziet dat we ook verder denken met de sector over hoe we een en ander kunnen beperken.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, het is een nogal uitgebreid en technisch antwoord. Gaat het proefproject in het UZ vooral over de manier van verzamelen? Ik heb niet goed begrepen waar het juist over gaat.

Minister Joke Schauvliege: Het proefproject gaat over de decontaminatie. Ze kijken na hoe kan worden ingegrepen om het risicohoudend afval te verminderen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Gaat het dan over steriliseren of is er nog een andere manier?

Minister Joke Schauvliege: Onder andere, er zijn misschien nog andere technieken.

De voorzitter: Autoclaveren werd dat vroeger genoemd.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik begrijp dat er een heel grote hoeveelheid afval mee wordt verbrand als risicohoudend afval. Dat is mijns inziens niet altijd noodzakelijk. Het lijkt me niet belangrijk om een aantal verbrandingsovens in Vlaanderen in werking te houden door de afvalberg te vergroten voor het risicohoudend afval – een aantal collega's zullen begrijpen waarover ik het heb. Het is belangrijk om elke afvalberg zo klein mogelijk te houden. Het is op basis van die discussie dat ik deze vraag stel. Het is belangrijk dat elk soort afval wordt verwerkt op basis van de contaminatie dat het heeft. We mogen niet alles op een hoop risicohoudend afval gooien, want dat verhoogt de kost voor degene die het moet laten verwerken. Het is ook wegens de stijgende kostprijs in de ziekenhuis- en verzorgingssector dat ik deze vraag stel. Er is een verschil tussen het verwerken van risicohoudend afval en niet-risicohoudend afval. Het kan niet de bedoeling zijn dat hierom in Vlaanderen een aantal verbrandingsovens in leven worden gehouden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de werking van de Milieu-inspectie en de vergunningstoestand van bedrijven - 1014 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Voorzitter, minister, volgens de conceptnota die u samen met minister Muylers hebt opgemaakt en die werd goedgekeurd door de Vlaamse Regering in december 2011, is het onder meer de bedoeling om door het invoeren van de omgevingsvergunning naast een geïntegreerde vergunningverlening, ook te streven naar een op het terrein gecoördineerde handhavingsaanpak, en dit onder meer door een betere synergie tussen de inspectiediensten van milieu en stedenbouw.

De huidige wetgeving VLAREM I stelt het volgende: “De vergunning als bedoeld in artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, voor een inrichting waarvoor overeenkomstig onderhavig besluit een milieuvergunning is vereist of die onderworpen is aan de meldingsplicht, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief is verleend of de melding niet is gebeurd.”

Artikel 57, paragraaf 1, stelt: “In geval van definitieve weigering van de aangevraagde milieuvergunning voor een inrichting of voor de verandering van de inrichting, die het voorwerp van de weigeringsbeslissing uitmaakt, en waarvoor krachtens artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw een bouwvergunning is vereist, vervalt de bouwvergunning van rechtswege op de dag van de al of niet stilzwijgende weigeringsbeslissing in laatste aanleg.”

Minister, op welke manier moeten de toezichthoudende ambtenaren van de Milieu-inspectie omgaan met een situatie waarbij voor een belangrijk deel van de infrastructuur van een klasse 1-bedrijf geen stedenbouwkundige vergunning is verleend? In hoever moeten zij binnen hun handhavingsbevoegdheid rekening houden met de stedenbouwkundige vergunningstoestand van een bedrijf?

Volgens het Milieuhandhavingsbesluit van 12 december 2008, hoofdstuk 5, afdeling II, hebben de toezichthoudende ambtenaren van de afdeling Milieu-inspectie onder andere de opdracht om toezicht uit te oefenen op de hinderlijke inrichtingen klasse 1. Hieronder valt dus ook de controle op het terrein van de exploitatievoorwaarden opgelegd in het vergunningsbesluit. Op de website, onder de rubriek ‘Handhaving: de afdeling Milieu-inspectie’, is het volgende te lezen: “Milieu-inspectie streeft voortdurend naar een verhoging van de kwaliteit van de handhaving. Daarbij wordt bijzondere aandacht besteed aan een doelmatig,

deskundig, uniform, geïntegreerd en sturend optreden over heel Vlaanderen en wil Milieu-inspectie een voorbeeldfunctie vervullen voor de lokale overheden.”

Minister, op welke manier worden de toezichthoudende ambtenaren van Milieu-inspectie geacht om te gaan met het handhaven van bijzondere vergunningsvoorwaarden opgelegd in de milieuvergunning? Worden de toezichthoudende ambtenaren van de Milieu-inspectie geacht in te gaan op de uitnodiging door het gemeentebestuur voor een overleg met als agenda de problematiek van een deels onvergunde exploitatie, niet naleven van de milieuvergunningsvoorwaarden en vele klachten van omwonenden?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Voorzitter, minister, ik zou graag eens een gedachtewisseling hebben over de stand van zaken van het Milieuhandhavingsbesluit. U hebt gezegd dat er een overleg zou komen met het Milieuhandhavingscollege. Die rondetafel heeft intussen plaatsgevonden. Het zou interessant zijn om een stand van zaken te krijgen zodat we weten wat de taak is van de toezichthoudende milieuambtenaren.

De voorzitter: Toevallig heb ik gisteren het jaarverslag van de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving gekregen. Misschien kunnen we dat aangrijpen om een gedachtewisseling te organiseren.

De heer Hermes Sanctorum: Ik heb een aantal vragen, maar ik zal ze opsparen tot dan.

De heer Bart Martens: De Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving heeft ook een hele reeks concrete aanbevelingen geformuleerd in het verslag. In het licht van de omgevingsvergunning wijzigt ook het handhavingsregime. Mevrouw Helsen heeft het over toezichthouders van Milieu-inspectie, maar als de vergunningenstelsels worden geïntegreerd, is het de vraag wie toezicht zal uitoefenen. Wat betekent dat organisatorisch voor Milieu-inspectie en bouwinspectie? Gaan ze integreren? Wat gebeurt er met het lokaal toezicht? Worden de VLAREM-gemachtigde ambtenaren, die nu toezicht uitoefenen, verondersteld een cursus ‘stedenbouw’ te volgen om de toezichtstaken die nu bij de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar (GSA) liggen, uit te voeren? Hoe zal dat gebeuren? En omgekeerd: moet een GSA een VLAREM-cursus gaan volgen om ook de milieuhygiëneaspecten van inrichtingen te kunnen handhaven? Het zijn wezenlijke vragen die ook samenhangen met de stappen die de regering zet om tot een omgevingsvergunning te komen. Misschien moeten we er eens apart tijd voor uittrekken.

De heer Hermes Sanctorum: Ik zal nog een afzonderlijke vraag om uitleg indienen in verband met de aanbevelingen van de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving.

Ik wil het toch even hebben over een opvallend cijfer uit het jaarrapport. Nog maar heel weinig gemeenten hebben een toezichthouder voor de milieuhandhaving. De voorzitter haalt terecht een aantal nieuwe uitdagingen aan als het over de omgevingsvergunning gaat. Wie gaat die mensen opleiden? Wie is er precies verantwoordelijk? Hoe wordt het georganiseerd? Zelfs als je kijkt naar de actuele situatie op basis van de actuele reglementering, moet er nog een hele weg worden afgelegd.

De voorzitter: Het is misschien beter om een gedachtewisseling te organiseren met de voorzitter van de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving, zodat hij de aanbevelingen met ons kan overlopen.

Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Collega’s, de toezichthouders van de afdeling Milieu-inspectie controleren, zoals in hun takenpakket staat, in principe alleen de milieuvergunningen van klasse 1-bedrijven. Zij houden normaal geen toezicht op de stedenbouwkundige vergunnings-toestand van deze bedrijven. Dat moet gebeuren door de bevoegde gemeentelijke en gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren. De afdeling Milieu-inspectie heeft meestal ook

niet het dossier betreffende de stedenbouwkundige vergunningstoestand. De stedenbouwkundige status wordt niet gecontroleerd, omdat ze ook niet kunnen controleren.

Wanneer de toezichthouders van de afdeling Milieu-inspectie, meestal als er klachten zijn, op de hoogte zijn van het ontbreken van een stedenbouwkundige vergunning voor een geplande exploitatie – en ik leg de nadruk op ‘geplande’ –, wordt de exploitant erop gewezen dat een exploitatie slechts toelaatbaar is als zowel de milieuvergunning als de stedenbouwkundige vergunning definitief zijn verleend. Wanneer vastgesteld wordt dat bouwwerken zonder stedenbouwkundige vergunning worden opgetrokken, kan de toezichthouder proces-verbaal opstellen of de bevoegde stedenbouwkundige ambtenaar inlichten.

Als de toezichthouder vaststelt dat bij een bestaande en milieuvergunde inrichting exploitatie gebeurt van ingedeelde inrichtingen zonder dat het bedrijf over alle stedenbouwkundige vergunningen beschikt, dan kan deze toezichthouder, gelet op het koppelingsprincipe vervat in artikel 5 van het decreet van 1985 betreffende de milieuvergunning, handhavend optreden. De toezichthouder kan overgaan tot het opstellen van aanmaningen, processen-verbaal en eventueel tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen. Het is evident dat daarbij wordt overlegd met de bevoegde gemeentelijke en eventueel gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaren.

De vergunningverlenende overheid kan bij het verlenen van een vergunning bijzondere milieuvoorwaarden opleggen met het oog op de bescherming van de mens en het leefmilieu. Deze voorwaarden kunnen gericht zijn op heel uiteenlopende milieuaspecten van een exploitatie en kunnen een eenmalige actie vragen, bijvoorbeeld het opstellen van een rapport, of gaan over iets dat continu moet gebeuren, bijvoorbeeld verstrengde of extra emissienormen.

De afdeling Milieu-inspectie controleert jaarlijks routinematig een aantal milieuvergunningen. Dat houdt in dat ze naast weigeringsbeslissingen ook de milieuvoorwaarden van de vergunningen en bijzondere voorwaarden die vermeld staan in de vergunning expliciet controleert. Bij niet-naleving kunnen de toezichthouders overgaan tot het opstellen van aanmaningen, processen-verbaal en eventueel tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen of ze kunnen aan de vergunningverlenende overheid een vraag richten tot schorsing of opheffing.

Overeenkomstig de bepalingen van het Milieuhandhavingsdecreet en het besluit zijn de toezichthouders van de afdeling Milieu-inspectie bevoegd voor de handhaving van de milieuhygiënewetgeving. Dat doen ze uiteraard onafhankelijk en neutraal. In een aantal gevallen wordt er heel algemeen overlegd met lokale overheden. Dat kan gaan over louter informatieverstrekking en communicatie aangaande bepaalde handhavingsactiviteiten, maar het kan ook betrekking hebben op het afstemmen van overlappende toezichtstaken of gerichte acties.

De afdeling Milieu-inspectie houdt zich, nogmaals, prioritair bezig met bedrijven ingedeeld in de eerste klasse. Op vraag en bij heel moeilijke dossiers betreffende de tweede klasse kunnen ze eventueel ondersteuning bieden aan lokale handhavers. Het gebeurt in de praktijk wel dat er bijstand wordt verleend. De betrokken toezichthouder en diensthoofd oordelen over de opportuniteit van de aanwezigheid op gepland overleg en de wijze waarop wordt deelgenomen. Het initiatief tot overleg kan ook uitgaan van de afdeling Milieu-inspectie zelf en bijvoorbeeld betrekking hebben op de uitvoering van bestuurlijke maatregelen of veiligheidsmaatregelen.

Zo loopt het vandaag, heel kort misschien, maar er komt inderdaad een hoorzitting. We leggen de laatste hand aan het decreet voor een omgevingsvergunning. Dat is een heel werk. Het vraagt een secure verandering van de decretale basis, maar het is zo goed als gefinaliseerd. Daarnaast wordt er gekeken hoe we dat gaan handhaven. Dat vraagt een nieuwe aanpak. Daar zijn we ook mee bezig, om dat af te stemmen op de omgevingsvergunning.

Mevrouw Kathleen Helsen: Dank u wel, minister, voor het antwoord. U zegt dat de Milieu-inspectie kan overgaan tot overleg, informatieverlening en ondersteuning ten aanzien van

lokale besturen en vice versa. Dat is niet ongewoon, om het dossier te bespreken. Stel dat een lokaal bestuur de vraag stelt voor overleg, zowel aan de Milieu-inspectie en als aan de Stedenbouwkundige Inspectie, en de inspectie gaat er niet op in, hoewel het lokaal bestuur het belangrijk vindt, op welke manier kan een lokaal bestuur dat gegeven dan verder hanteren?

U haalt aan dat het werk van de toezichthouders op een onafhankelijke en neutrale manier moet gebeuren. Het is natuurlijk meer dan dat. Ik kan me voorstellen dat, na jarenlange controle, een toezichthouder te betrokken zou kunnen geraken bij een bepaald dossier of na een zekere tijd vervalt in routine. Op welke manier kan de Milieu-inspectie met die situatie omgaan?

De heer Hermes Sanctorum: Minister, u hebt daarnet gezegd dat de omgevingsvergunning, en hoe die exact zal verlopen, zo goed als gefinaliseerd is. Dat maakt mij nieuwsgierig. Vandaag ligt de verantwoordelijkheid voor de milieuvergunningen van de klasse 1-bedrijven bij de provincie. Met uitzondering van de beroepsprocedure heeft de provincie met Stedenbouw weinig te maken. Is het de bedoeling om de omgevingsvergunning op provinciaal niveau te behouden of wordt dat verschoven? Ik zou graag al iets meer weten over de richting die men uitgaat voor de omgevingsvergunning.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mevrouw Helsen, het zou me verwonderen als de inspectie overleg zou weigeren. Er is een traditie van overleg en goede afstemming met de lokale besturen. Ik ga ervan uit dat dat niet wordt geweigerd. Ik zou het alleszins eigenaardig vinden, maar dan is daar misschien een gegronde reden voor.

Handhaving is het sluitstuk van de milieuregelgeving. Dat moet degelijk en integer gebeuren, in volle deskundigheid en onafhankelijkheid. Ik ben ervan overtuigd dat de diensten dat zo aanpakken en dat de diensthoofden er voldoende aandacht aan besteden.

Het kan nooit goed zijn als er betrokkenheid ontstaat bij een dossier. Dat kan gebeuren als het te lang door één persoon wordt beheerd. Vroeger werd er meer geroteerd bij de inspectie. De inspecteurs kregen telkens een andere regio of een ander soort bedrijven. Dat systeem heeft voor- en nadelen. Het voordeel is dat de betrokkenheid niet te groot wordt, het nadeel dat de deskundigheid zakt. Steeds wisselen is ook niet evident. Het is een moeilijke evenwichts-oefening. Ik ben voorstander van het rotatiesysteem met oog voor de deskundigheid.

Mijnheer Sanctorum, voor de omgevingsvergunning komt er juist een samenlopend traject. Er is geen aparte stedenbouwkundige of milieuvergunning meer nodig. Het voorstel voor de klasse 1-bedrijven ligt op de tafel, de regering moet het nog goedkeuren. Daarbij zouden de provincies bevoegd blijven voor de klasse 1, tenzij een gesloten lijst van algemeen Vlaams belang aantoonde dat de Vlaamse overheid bevoegd is. Uiteraard zal de stedenbouwkundige vergunning daarmee moeten sporen.

Sommigen denken dat de omgevingsvergunning lang op zich laat wachten. Dat klopt ook. Het is een enorm werk. Alle overheden moeten op elkaar worden afgestemd: de gemeenten, de provincies, de gewesten. Het kost veel moeite om iedereen mee te krijgen in die nieuwe manier van denken. Er is veel wetgevend werk. We moeten veel decreten doornemen en wijzigen. Het werk is gigantisch. De administraties hebben al veel voorbereidend werk geleverd, net als de kabinetten, zowel van Ruimtelijke Ordening als van Leefmilieu. We hebben al belangrijke stappen gezet en nu kunnen de teksten op tafel komen. Volgens mij zit het goed in elkaar. Ik ben ervan overtuigd dat we nog heel veel van gedachten zullen wisselen. Het zal misschien aan bod komen in de commissie Speed, die vrijdag vergadert.

Mevrouw Kathleen Helsen: Ik dank u voor uw antwoord, minister. Ik zie duidelijk de verschillende mogelijkheden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■